

DE DRIE GEHANGENEN

In het zuiden van Nerefel lag een woest hooggebergte, dat de grens vormde met het Hooglandse continent. De wegen erdoorheen waren moeilijk begaanbaar, maar toch werden er steeds meer aanhangers van de keizer aangetroffen en opgepakt. De laatste grote inval en poging tot verovering vond zeven jaar geleden plaats, maar sinds Silvan Aurelin de troon had bestegen, heerste er weer veel onrust en werden de grenzen streng bewaakt om een verrassingsaanval te voorkomen. Er waren overal militaire kampen opgezet, met name rondom Stenborg, de grote stenen stad van het zuiden, die uitkeek op een brede doorgang door het gebergte.

Na wekenlang in verschillende kampen in Sileàth te hebben doorgebracht, werd het tijd voor Szarka om terug te keren naar de provinciale hoofdstad, naar zijn vrouw en zoon. Op een vroege ochtend ging hij met zijn hoofdmannen Fenric en Farkas op weg naar huis. Het was voorjaar, maar daarvan was in dit gedeelte van Sileàth niets te merken. De gouw der serpentes, zoals dit gebied in de volksmond genoemd werd, was altijd mistig en de vegetatie die er voorkwam, was kaal en dor. Een groot gedeelte van de provincie bestond uit moerassen, waar de lucht sterk en bedwelmend was, maar het overige gebied van Sileàth was inmiddels bedekt met landerijen, die vruchtbaar waren gemaakt door de helende krachten van magiërs.

Vandaag hing er een geur in de lucht die zo overheersend was

dat hij door de moeraslucht heen prikte. Een branderige geur, waar zelfs Szarka rillingen van kreeg. ‘Ho!’ riep hij en hij stak zijn hand op om de ruiters achter hem tot stilstand te brengen. Hij verscherpte zijn blik en probeerde door de witte nevel heen te kijken.

‘Zie ik het goed?’ vroeg Fenric, die met grote ogen voor zich uit staarde. ‘Het lijken wel geesten.’

In de verte zagen ze drie silhouetten, zwevend in het mistgordijn. Szarka, Fenric en Farkas spoorden hun paarden aan en draafden ernaartoe om de vreemde figuren van dichtbij te bekijken. Wat ze aantroffen waren geen geesten, maar het was wel de dood. Het waren lijken. Mensen die door hun korstige, verbrande huid nog amper te identificeren waren. Ze waren met roestige kettingen rond hun nek opgehangen, en bungelden heen en weer in een huilende bries. Naast ieder van hen hing een dood dier: een marter, een hert en een havik van ongekend formaat.

‘Magiërs,’ zei Fenric geschrokken.

Er klonk gekras van bovenaf, waarna een grote ekster verscheen. Emesha. Ze landde op Szarka’s schouder. Zonder veel aandacht aan het dier te schenken, keerde hij zich naar zijn mannen. ‘Dit is een boodschap,’ zei hij wrevelig. ‘Ik denk niet dat het uitschot uit de Draslanden tot zoiets in staat is. Nee. We hebben hier met een veel grotere vijand te maken.’

EEUWIGE JEUGD

Het jonge meisje rende de heuvel op, zo snel als haar benen haar konden dragen. Ze kon niet wachten om de opperheer te zien, en vanaf deze hoogte zou ze de eerste zijn die een blik op hem zou kunnen werpen. Het gras voelde zacht onder haar blote voeten en een lentebries speelde met haar lange, golvende haren, die ze versierd had met geurende jasmijnbloemetjes. Haar nagels waren vuil en haar ivoorkleurige jurk zat onder de groene en zwarte vegen na een dag spelen in de natuur. Het was de eerste keer dat ze zich zorgen maakte over hoe ze eruitzag. Wat zou de opperheer van haar denken?

Het duurde niet lang voordat er in de verte een overkapt rijtuig verscheen, getrokken door imposante, statige paarden en begeleid door een twintigtal zwaarbewapende ruiters. Het meisje vroeg zich af waarom heer Steffin zoveel lijfwachten had meegebracht. Wist hij dan niet dat Ebbenheuvel een vredige plek was? Er gebeurde nooit iets spannends in het dorp. Dat hij hier op bezoek kwam, mocht de geschiedenisboeken wel in, want de Heer van Middendal kwam zelden tot nooit in de afgelegen dorpen. Het was het spannendste wat er in tijden was gebeurd. Haar oom en tante hadden er onophoudelijk over gesproken sinds ze hadden vernomen dat er een vergadering in het gildehuis zou plaatsvinden.

Het rijtuig kwam midden op het marktplein tot stilstand. Het meisje wilde weer naar beneden gaan, zodat ze de opperheer van

dichtbij kon zien. Maar toen ze het kwade gezicht van de man zag en hem tegen de groetende dorpelingen hoorde schreeuwen, bleef ze stokstijf staan. ‘Hou afstand, jullie! Ik wil geen ziektes oplopen!’

Zijn harde stem beangstigde haar. Zonder veel aandacht aan zijn omstanders te schenken, die een warm welkom hadden voorbereid, beende heer Steffin regelrecht naar het gildehuis. Een handvol wachten en lokale edellieden volgden hem naar binnen, de rest van de bewakers verspreidden zich om het gebouw en hielden de nieuwsgierige dorpelingen tegen.

Het meisje plofte met een zucht in het gras neer. Waarom waren sommige mensen zo onaardig? Zou de wereld niet een veel betere plek zijn als iedereen lief was tegen elkaar? Ze ging op haar rug liggen en staarde naar de wolken die allerlei vormen aannamen. Een schaaap. Een gezicht. Een vogel die op een engel leek. Ze ademde diep in en uit. Het gefluit van merels maakte haar weer rustig en de geuren van de lente toverden een glimlach op haar gezicht. Ze had niemand nodig, behalve de helden en schurken uit haar boeken.

‘Laat me met rust,’ werd er opeens geroepen. ‘Ga weg!’

Het meisje schoot overeind. Er kwam zelden iemand boven. Zij kwam hier elke dag en dit was háár plekje. Dit was háár heuvel, waar ze zich dagelijks terugtrok van de drukte.

Hij zag er even oud uit als zij, had bruine krullen en droeg een houten speelgoedzwaard aan zijn heup. Ze had de kinderen in het dorp nog nooit zulke nette kleren zien dragen. Hij was niet van hier. Hij leek wel een prins!

Toen de jongen de top van de heuvel had bereikt, liet hij zichzelf happend naar adem neervallen. ‘Laat me met rust ...’ bracht hij snikkend uit. Zijn betraande bruine ogen werden groot toen hij

haar zag zitten, met haar golvende haren die rond haar op het gras waren gedrapeerd. Hij bleef met een verbijsterde blik liggen, alsof hij even vergeten was dat hij werd achtervolgd.

De drie broers haalden hem in. 'Of anders?' zei de oudste. De klim had zijn bolle wangen rood gekleurd en met zijn mouw veegde hij het zweet van zijn bovenlip. 'Ga je het tegen je papa zeggen?'

De jongen met de bruine krullen kwam gauw overeind en draaide zich naar hen toe. 'Ja! Ik ben Gilroy van Ebbendorn en mijn vader is de opperheer van het dal!'

'Dat weten we,' zei de leider van het groepje, rollend met zijn ogen. 'Je mag zeker alles van je vader? Je denkt zeker dat je beter bent dan wij?'

Het meisje stond op en liep naar hen toe. 'Laat hem met rust!' Haar stem was zo zacht als honing, maar het bevel kwam van heel diep.

De jongens lachten luidkeels. 'Ha! En wie hebben we daar? Gekke Brynn!'

'Zij is echt raar. Hou je erbuiten, gekke Brynn.'

'Heks!'

De grootste jongen balde zijn mollige handen tot vuisten en stevende met een driftige blik op Gilroy af. Brynn trok vlug het houten zwaard achter Gilroys riem vandaan en met een krachtige zwaai sloeg ze de jongen ermee tegen de keel. Hij zakte met een benauwd geluid door zijn knieën. Ze liep meteen door naar zijn laffe broers en zette grote, dreigende ogen op. 'Ik zei: laat hem met rust, pestkoppen!'

Ze deinsden achteruit en toen ze hard met haar been op de grond stampte, sprintten de jongens de heuvel af, terug naar het dorp. Brynn keerde zich weer naar hun leider, die op de grond naar zuurstof lag

te happen, en gaf hem een schop tegen zijn achterste. 'Hup! Maak dat je wegkomt of ik vervloek je met mijn heksenkrachten! Deze heuvel is van mij! Hoor je me? Van mij!'

Struikelend over zijn eigen benen sloeg hij op de vlucht, en al gauw was de rust weergekeerd. Het meisje staarde in Gilroys glanzende ogen en maakte een onhandige kniebuiging. 'Ik ben Brynn.'

Hij stond haar nog steeds met open mond aan te staren. 'Ik zal je heldendaad nooit vergeten,' zei hij na even te hebben gezwegen. Hij schraapte zijn keel en zette een stap dichterbij haar toe om haar hand te kussen. 'Ik zal jou nooit vergeten, schone Brynn.'

Ze glimlachte verlegen en hield het houten zwaard voor zich uit om het aan hem terug te geven. Plotseling stopten de vogels met fluiten en kleurden de wolken donkergrijs. De temperatuur daalde en de wind voelde messcherp aan. Het speelgoedzwaard veranderde in een zilveren dolk, waar bloed vanaf droop. Het wapen glipte tussen haar vingers vandaan. Ze keek geschrokken op naar de jonge Gilroy, die nu met een gekwelde blik voor haar stond, voorovergebogen, zijn handen op een steekwond tussen zijn ribben. 'Brynn ... Je ... Je hebt me vermoord.'

De velden die zich tot de horizon uitstrekten, droogden uit door de dodelijke stralen van een rode zon. Er gleden steeds groter wordende schaduwen over het verdorde gras: een leger skeletten marcheerde als militairen over het landgoed. Ze hoorde angstige en gekwelde kreten in haar hoofd, luider en luider. De velden van Middendal overstromden met bloed.

'Ik verdiende het niet. Je bent een monster, Brynn,' zei Gilroy voordat hij in vlammen opging en de wind zijn as over de rode zee blies. De dikke vloeistof stroomde in de richting van Ebbenheuvel